

Zesde zondag paastijd A

Hand. 6,1-7

1Petr. 2,4-9

Joh. 14,1-12

In groeipijn nog meer danken en zichzelf geven

't Is groeitijd voor de natuur. Maar groeien is altijd wat pijnlijk. We moeten de vorige ervaring loslaten en ons aarzelend toevertrouwen aan het nog onbekende nieuwe. Zo ook beleeft ons geloof, tussen Pasen en Pinksteren, pijn en groei te samen. Jezus is heengegaan met Goede Vrijdag, maar Hij is sinds Pasen weer onder ons aanwezig, maar nu toch wel op een heel nieuwe manier.

Wij moeten leren inzien dat de verrezen Liefde levend is, maar veel meer innerlijk, als een kracht in ons, die alleen merkbaar wordt doorheen enkele schamele tekens, - onze liefdedaden - die door anderen helemaal niet of verkeerd kunnen verstaan worden. Jezus' liefde leeft voortaan tastbaar en zichtbaar in de dagelijkse, concrete dienstbaarheid van onze kleine, broederlijke en zusterlijke kerkgemeenschap, die toch uit zwakke, zondige mensen blijft bestaan. En Hij komt tegenwoordig in wat brood en een beetje wijn, tekens die niet zomaar door iedereen worden erkend als de liefdegaven van Zijn Lichaam en Bloed. Die nieuwe, zeer broze vorm van Jezus' aanwezigheid leren aanvaarden en erkennen, in deze groeitijd, tot de Geest komt, dat is geen gemakkelijke opdracht. Het is zoals in de natuur deze maand. De tekens van nieuw leven staan al op de bomen. Zij blijven zeer kwetsbaar, maar zij bieden zoveel hoop, althans voor wie ze ziet en groeikansen geeft.

In deze periode zoeken wij, vrienden van Jezus, steun door ons de afscheidswaarden te herinneren, die Hij uitsprak tijdens het laatste avondmaal, "liefhebben, verbonden blijven, kracht ontvangen, vruchten voortbrengen." En wij hopen wel dat het echt zo mag worden. Maar terzelfder tijd komen de vragen, de twijfels of zelfs het bewuste ongeloof van de buitenwereld ook ons hart binnengeslopen: "Dat de liefde sterker is dan de dood, is dat wel ook voor mij waar? Kan het wel dat er weer nieuwe vruchten aan de kale bomen van mijn leven komen? Is het wel mogelijk dat ik een nieuwe kans krijg, vergeven word, en herleef zoals een bloem, die tussen de stenen wortel schiet of de voegen van de muur doet barsten? Zou het dan toch kunnen dat ik nog een nieuwe liefde ontmoet?"

In deze tijd voelen wij misschien meer dan ooit dat wij het met onze eigen krachten alleen niet aankunnen en wij leren verlangen naar de komst van Jezus' Geestkracht. Maar dan het is wel heel belangrijk te beseffen dat die Geest geen verpletterende supermacht is die het allemaal in onze plaats komt doen, maar een uitnodigende bezieling in ons, die onze vrijheid aanspreekt en blijvend beroep doet op onze heel persoonlijke medewerking. De Geest komt ons inspireren, ons begeistere opdat wij Jezus' Persoon en werk zouden voortzetten, actualiseren midden in onze tijd, te midden van onze cultuur, met haar moderne problemen, nieuwe mogelijkheden en accenten.

Welnu, echt liefhebben vanuit Jezus' Geest zal altijd, ook in onze tijd en cultuur, willen zeggen: dat wij er persoonlijk voor kiezen in een levenshouding te gaan staan van dankbaarheid en dienstbaarheid. Echt liefhebben is inderdaad op de eerste plaats: ervoor kiezen in een dankbare relatie te leven met God. Dat betekent dat wij ons leven, dat God als een Vader ons onverdiend heeft aangeboden, als een gratis geschenk dankbaar aanvaarden. De eerste, fundamentele houding van een christen is: "Ik mag leven als een beminnenswaardig mens, ik ben de moeite waard om bemind te worden, ik ben bemind en voel mij dus diep dankbaar tegenover God."

Pater Frans s.j.